

være kommet Afkøster af Vedtægter deroppe fra, og det er jo saa at haabe, at Sagen, naar de blive tilfillede det eventuelle Udvalg, muligvis nok vil kunne gaa i Orden.

L. Thomsen: Jeg skal til den ærede foregaaende Taler tillade mig at bemærke, at i Henhold til gammel Praksis, og de bestaaende Vedtægter, og ogsaa i Henhold til Lovgivningens Forudsætninger, er det, som staar i § 1 andet Stykke: „Anden Bestemmelse kan dog vedtages paa Grandstævne, naar det ligeledes vedtages, at der i et Fællig ikkun til Dels eller slet ikke maa jages,“ ikke nogen ny Bestemmelse, hvilket ogsaa gælder Bestemmelsen i § 2: „Hvor ingen saadan Vedtægt er oprettet, deles den Fangst, der indvindes, efter de paagældende Brugs Marketal.“ Dette er heller ingen ny Bestemmelse, men man har for en Tidligereheds Skyld villet sætte det ind i Loven. Hvad den første Bestemmelse angaar, saa er den omtrent overensstemmende med § 1 i den gældende Jagtlov af 9de Februar 1854, idet der nemlig om dette Forhold: Sagt i Hauge eller Bø staar, at hvis de, som ere interesserede i vedkommende Hauge eller Bø, blive enige om, at der slet ikke skal kunne jages — en Enighed, som opnaas paa den Maade, at over Halvdelen af dem, hvem Ejendomsforholdet angaar, vedtager det, d. v. s., at de, som eje Halvdelen af Jorden, og Halvdelen af de Personer, som ere delagtige i Jorden, bestemme det — kunne de fuldstændig forbyde, at der jages i vedkommende Hauge eller Bø. Det er altsaa ingen ny Bestemmelse, men den lyder noget anderledes end den, der staar i Loven af 9de Februar 1854. — Hvad den anden Bestemmelse, den i § 2, angaar, er det heller ingen ny Bestemmelse. Paa mange Steder, f. Eks. paa en lille Ø, som hedder Kolter, paa Myggenæs, som er den vestligste af Derne, paa Viderv og paa Nolsø, som ligger uden for Hovedstaden Thorshavn o. s. v., bestaar en væsentlig Del af Befolkningens Indtægter i Fuglesangst, denne farefulde Fangst, som man jo her i Danmark og andre Steder i Verden hører saa meget om, og under hvis Udøvelse det er nødvendigt at klatre op ad Fjeldvæggene, hvad der jo ikke er saa nemt, og hvorved der mange Gange foresalder store Ulykker. Men det er en indbringende Fangst, og for enkelte Der er det en omtrent lige saa stor Indtægtskilde som Faareavl. Det er derfor klart, at denne Bestemmelse følger af sig selv, at hvis man ikke paa Grandstævne bliver enig om at drive Fangsten paa en bestemt Maade, skal

Fangsten tilhøre alle Ejerne i Forhold til, hvorledes de ere lodtagne i Jorden. Det kan jo ikke nytte, at et Menneske, som har en Gylde Jord, vilde paasta, at han har lige saa megen Ret til de Fugle, der bygge i disse Bjerge, som den, der har 6 Markter Jord. En Gylde er $\frac{1}{16}$ af en Mark, og saa skulde altsaa den, som kun har $\frac{1}{96}$ af, hvad en anden har, kunne gøre samme Ret gældende! Det er jo noget, som den vedkommende aldrig vilde kunne sætte igennem paa Færøerne. Naar man har indsat denne Bestemmelse i Lovforslaget, er det netop, fordi disse Bjerge ligge i Fællig, og det er derfor saa overordentlig vanstelig at forhindre Anarki. Naar Ejerne ikke have opnaet en Vedtægt, hvad de for Resten have de fleste Steder, kan der være nogle af de mindre Lodsejere, som ville forhindre, at der opnaas en Vedtægt, og saa kunne de i Tillid til, at de andre ikke blive enige om at faa dem straffede, finde paa at jage og tage en stor Del af Fangsten, som tilkommer alle Interessenter. Det er derfor, denne Bestemmelse er kommen ind, og selv om den ikke bliver vedtagen, vil Ejendomsforholdet følge af sig selv, thi naar Ejerne blive enige om det, ville de kunne faa vedkommende, der begaa Overgreb, straffede. Men det er for at forhindre fuldstændig Anarkisme i et saadant Fællig, at man ved Grandstævnevedtægter vil beskytte alle Parter, ikke mindst Smaatanden, og overhovedet vil søge Opnaelsen af ordnede Tilstande.

R. Clausen: Jeg tror det ærede Medlem, der nu satte sig, tager noget fejl, naar han betragter disse ny Bestemmelser i dette Lovforslag som forudsatte i den gamle Lovgivning. Det ere fuldstændig ny Bestemmelser, der ere komne ind, og som forrykke Forholdet med Hensyn til Udøvelsen af Jagtretten paa Færøerne. Naar det saaledes hedder i § 1: „I et Fællig i Hauge eller Bø har enhver Ejer eller Bruger lige Jagtret“, saa er det en gammel Lovbestemmelse, og den refererer sig til, at alle have lige personlig Ret, saaledes som den første ærede Taler nævnte. Men noget andet er Tilfældet med den Bestemmelse, der kommer derefter i andet Punktum: „Anden Bestemmelse kan dog vedtages paa Grandstævne, hvor det ligeledes kan vedtages, at der i et Fællig ikkun til Dels eller slet ikke maa jages.“ At anden Bestemmelse kan vedtages paa Grandstævne, vil sige, at der i et Bymøde af et tilfældigt tilstedeværende Flertal kan tages Bestemmelse om, hvor vidt en Mand, en mindre Jordbruger, skal enten helt eller delvis miste sin Jagtret. Dette med Beslut-